

סוגרים שבוע

מספרים ש...

האמא של החתן

"וַתַּדְבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה עַל אֲדוֹת הָאִשָּׁה הַכֹּהֵנִית" (במדבר יב, א)
בזמן נסיעתן באוטובוס, מיכל ומרב דסקסו על הבשורה המרעישה: ארוסיהם של רונן ושיראל.

"מדוע שרונן ירצה להתחתן עם בחורה כזו? שאלה מיכל את מרב. "היא כזו בחורה שקטה, רצינית, חמורת-סבר, וגם לא חכמה במיוחד. הוא בחור צעיר, משכיל, מלא שמחת חיים!"
"גם אני חושבת כך" הסכימה מרב. "תמיד הייתי בטוחה שרונן ברקוביץ' ימצא מישהי טובה יותר". "נכון" הוסיפה מיכל, "היא לגמרי מתחת לרמה שלו".

האישה שישבה מאחורי זוג החברות לא התאפקה. היא קמה ממושבה ולחצה את היד של מיכל המופתעת. "תודה רבה לכן" אמרה האישה. "אני עדנה ברקוביץ', אמו של רונן. אני לא ידעתי את כל הדברים שאמרתם על שיראל, והם נתנו לי חומר למחשבה, אולי החתונה הזו היא טעות, נראה מה נוכל לעשות כדי למנוע אותה". מיכל ומרב הסמיקו במבוכה ומיכל מלמלה: "אולי מעט הגזמנו... היא לא כזו נוראית... היא אפילו משעשעת לפעמים". "כן" הוסיפה מרב. "וכשחושבים על זה... הם היו נראים ממש מושלם ביחד". "אולי באמת קצת הגזמתן" אמרה האישה לבנות, "הזוג הזה בחר להתחתן, וכנראה שיש לו סיבות טובות". "לא התכוונו לקלקל ולפגוע" אמרה מיכל לעדנה, שבינתיים צלצלה לנהג האוטובוס שיעצור לה. "יומסרי ממיכל וממרב ד"ש לרונן". "איני יכולה למסור, שהרי אינני אימא שלו" הפטירה האישה בירידתה מהאוטובוס "אבל בהחלט יכולתי להיות...".

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **הזדמנות שניה – פסח שני** – "ויאמרו האנשים ההמה אליו אנוזנו טמאים לנפש אדם למה נזרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במעדרו בתוך בני ישראל" (טז, טז) - האם תהיו מוכנים לתת הזדמנות שנייה לחבר טוב שבגד באמונתכם? לעובד שמעל בתפקידו? לבן/בת זוג שאיכזב אתכם עמוקות? נסו לשים את עצמכם לרגע בצד שפגע – האם תעזו לבקש עוד צ'אנס? ועוד אחד? כיצד תשכנעו אותו/ה שזה לא יקרה שוב?

* **פוליטיקאים** – "אספה לי שבעים איש מוקני ישראל..."
(יא, טז-יז) – איך הציבור מתייחס היום לפוליטיקאים? האם לדעתכם יחס זה מוצדק? העיתונות מרבה לדווח על עבירות של פוליטיקאים, האם באמת הם נכשלים יותר מאשר אחרים? אם כן – מדוע? האם אתה יכול לדמיין את עצמך משרת את עם ישראל בתחום הפוליטי?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: המשך עניני המשכן (הדלקת הנרות, חינוך הלויים והכשרתם לעבודה) * פסח שנעשה במדבר ופסח שני * המסעות במדבר * תלונות בני ישראל

מתלוננים

אחד הדברים החביבים על בני אדם הוא להתלונן. לקטר, לבוא בטענות ולהתמקד בחצי הכוס הריקה. התופעה הזו מצויה היום, אך הייתה קיימת ללא ספק גם בימי קדם. הפרשה מספרת על בני ישראל במדבר ששלושה ימים בלבד אחרי שהם עוזבים את הר סיני כבר מתחילים הענינים להסתבך - "וַיְהִי הָעַם כְּמֵתָאֲנִים רַע בְּאָזְנֵי ה'". אך כשמקשיבים לטענות שלהם שומעים תיאורים מוזרים מאוד: "וַיִּכְפוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֶאֱכֹלֵנוּ בָּשָׂר. זָכְרָנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאֲכַל בְּמִצְרַיִם חֵן אֶת הַקְּשָׁאִים וְאֶת הָאֲבִטְחִים וְאֶת הַחֲצִיר וְאֶת הַבָּצִלִּים וְאֶת הַשּׁוּמִים. וְעַתָּה נַפְשָׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כֹּל בְּלִתִּי אֶל הַמֶּן עֵינֵינוּ". אפשר להבין שיש בקשה כלשהי לגיוון בתפריט ורצון לבשר, אבל התיאור שמופיע כאן למה שקרה במצרים נשמע מוזר – כאילו זה היה נופש בבית מלון ולא של גהינום נוראי של עבודת, עינוי והשלכת ילדים ליאור.

מה התגובה לטענתם? משה פונה לה' ובתגובה לתלונות העם הוא מציע שני דברים. השני מביניהם היה השליו - בשר שירד משמים, ולכאורה הוא התשובה לבקשת האוכל שלהם. אך עוד לפני כן משה מצטווה בדבר נוסף: "אֲסֹפֶה לְךָ שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָדַעְתָּ כִּי הֵם זִקְנֵי הָעָם וְשִׁטְרֵי וְלִקְחָתָ אִתָּם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְהִתְיַצְבוּ שָׁם עִמָּךְ: וַיַּרְדֹּתִי וְדַבַּרְתִּי עִמָּךְ שָׁם וְאֶצְלָתִי מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלַי וְשָׁמַתִּי עֲלֵיהֶם וְנִשְׂאוּ אֹתָךְ בְּמִשָּׁא הָעָם".

מתברר שגם אם על פני השטח אנו פוגשים קיטורים וחשק לבשר, השורש של העניין עמוק יותר. חסר כאן רוח. אותם שבעים אנשים שנבחרו כדי לסייע למשה היו אותם שוטרים יהודיים שבמצרים מסרו את נפשם והיו מוכנים לספוג מכות במקום בני ישראל. האנשים האלו הם שיוכלו לתת לבני ישראל את מה שחסר להם – את אותה הרוח גבוהה שתרים אותם מעל המבט השטחי, שמתעניין רק בבשר ובאוכל ומסוגל רק להתפעל מן השפע החומרי של מצרים. ככל שהחיים יהיו יותר עמוקים, מלאי תוכן, משמעות ושאילות גבוהות, יהיה אפשר להתמודד ולהסתדר גם עם קושי או חיסרון שיוצג בדרך.